

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 ft — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET

hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adnak

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vez től

Urak és szolgák.

Pécs, 1896. július hó 28.

(*) Egészen felesleges magyarázgatni, hogy kiket nevezünk „urak“-nak és kiket „szolgák“-nak. Fájdalom, már nagyon is átment a köztudatba, hogy azok a nagyhatalmu urak, akik földi kisistenekként parancsokat osztogatnak, Bécsben lakoznak, — és a szolgák, akik alázatosan engedelmeskednek, a budapesti miniszteri palotákban és a kormánypárti klubban élőködnék.

Helyzetünk tehát kétségbeesítően egyszerű. Hű képe ebben a néhány szóban tükröződik vissza: Ausztria követel, Magyarország fizet. A magyarnak duzzogni szabad, nyögni is szabad, éhen halni is szabad, de fizetni is muszáj.

Nem is mai keletű egészen a szipolyozásnak ez a rendszere. Régen, még II. Rákóczy Ferenc idejében fölláttak Bécsben a kormányzati elvet: „Magyarországot koldussá kell tenni, hogy osztrákká tehesük.“ És igaza volt Kolonich bibornoknak, az akkori mindenható kancellárnak, a kinek ezt a mondást tulajdonítják; mert a gazdagság karöltve jár a szabadsággal és csak koldust lehet rabszolgává lealacsonyítani, hogy ezekből két-három generáció alatt osztrákokat csináljanak.

Nos, Ausztria úgy vélekedik, hogy Magyarország — a régi viszonyokhoz képest — politikai befolyás dolgában erő-

södött és anyagilag is fejlődésnek indult. Gondoskodni kell tehát róla, hogy a fák az égbe ne nőjjenek. S ime, előállnak a követeléssel, hogy Magyarország a közönséges kiadásokhoz való hozzájárulás összegét emelje föl.

Eleintén, a látszat kedvéért, megpróbálták ezt a követelést hazug adatokkal megokolni. Állították, hogy Magyarország teherviselési képessége növekedett; Ausztria pedig ugyanabban az arányban fogyott.

Mikor azonban magyar részről bizonyították, hogy az egész okoskodás nem egyéb, mint szofia beszéd; mikor kimutatták, hogy állítólagos gazdagságunk csupa cifra nyomoruság és üres szemfényvesztés és hogy maholnap a templom egere valószínű Krózus lesz a magyar adófizetőkhez képest, — akkor felhagytak a mókázással és katonás rövidséggel megmondották, hogy többet kell fizetnünk, mert az osztrák közvélemény követeli, mert másként nem képes az osztrák kormány az ő zagyva országgyűlésükön többséget szerezni. Ellenben — ugymond az osztrák miniszterelnök — a magyar kormány olyan többséggel rendelkezik, a melyet könnyű dolog megnyerni és a mely nem zárkozik el a kívánt áldozat meghozatala elől.

Valósággal abban a téves felfogásban leledzenek ezek a copfos osztrák urak, hogy Magyarország meghódított tartomány, és a háboru jog alapján jogosítvák reánk tetszés szerinti sarcot kivetni, még örülünk, hogy életünknek kegyelmeznek és

nem követnek el valami irtó hadjáratot ellenünk, a mikor sokkal hamarabb érnék el céljukat: tabula rázát csinálnának Magyarországból, a hová ők békés svábokat telepíthetnének a mindig forradalmár magyarok helyére.

Tehát — jól értsük meg — Magyarországnak áldoznia kell, mert az osztrák kormány így kívánja; a kinek pedig nem tetszik, ott van Amerika, vándoroljon ki. És a mindig meghunyászkodó magyar kormánynak be kell adni a derekát, mert olyan többséggel rendelkezik, a mely tucsköt-bogarat megszavaz, ha parancsolják, csak hogy békével élvezzék azokat a javakat, a melyek legalább reájok nézve a jelent elviselhetővé teszik, a jövődőről mit gondolkozzanak. A ki hátul marad, tegye be az ajtót.

Épikuri életnézetekkel szaturált kormánypárti többségünk tehát csakis a maga előnyével gondol. Mit neki a nép, az a bolonddá tett nép, mely 1848-ban patak-számra ontotta vérének jogaink kivásáért; mit neki az a bolond nép, mely megválasztja őket képviselőkké, az a bolond nép, melyet saját pénzével lehet megvásárolni. Örüljenek az ártatlanok, hogy vissza nem állítják a deres boldog korszakát és nem az olvasatlan 25 mellett kényszerítik szavazásra, hanem még bort, peccenyét is kapnak, s cigányzene mellett éltethetik boldog képviselőjüket, a ki nekik napidíjat, fuvarot fizet, sőt néha-néha egy nagyobb banknótát is megereszt.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Zedwitz lovag.

A legtöbb ilyen dráma, melyben három, esetleg öt felvonáson keresztül dolgozták az ember szívet a szentimentális romanticizmus, vagy a modern drámatisták nagy „raffineur“ ei, végül aztán egy pisztoly lövéssel fejezik be az egészet.

A bukott hős a szívébe belövi a golyót, meghal, — hogy talán egy két szívre örökös idegbetegséget, lassu sorvadást is hagy örökül, azzal aztán már nem törődik senki, a függöny legördül. A nagyérdemű közönség pedig nyugodtan, megelégedetten megy vacsorálni, émelyedve az izetlen vendéglői kosztól, de keresvén az alkalmat az emberszólásra, a kacérokodásra . . .

Az életben is így van ez. A hősök rendszeren agyonlövik magukat, ha buktak, pedig többnyire elbuknak, mert csak ritka közöttük az olyan, mint Zedwitz lovag, kit azonban az ugynevezett „crémje“ a társadalomnak, talán így is holt, talán így is bukott embernek tart, de a ki azért mégis bátorkodik élni . . .

Zedwitz Zedwitz Ottó lovag érdekes szókés fiatal ember, csupán az orrában van valami „cseh accentus“, de különben is csehországi származású, ahol az ősei már a Podiebrád, majd a nemzeti mozgalmakban, később a Wallenstein alatt, egész az utolsó időkig nagy szerepet játszottak . . . A cimerrükben is hosszú, keresztet markolatu lovagi kard van, jeleként: hogy a nemes Zedwitzeknek soha sem volt fegyverük a tör . . .

Ottó a legutolsó volt a családjában, a melynek egyik ága csakugyan római birodalmi grófi rangra is emeltetett, az utolsó Zedwitz lovag, a büszke hussziták egyenes leszármazója, akit özvegy édes anyja a „zu“ és „von“ Halm-Halm bárónő a Morva-Fehér-Templomi lovas iskolában neveltetett . . .

Aztán a hatos dragonyos ezredhez került ki, a fess fekete dragonyosokhoz, az Albert prusszus herceg legbüszkébb katonái. Csupa disze, csupa virága az előkelőségnek, valahány tiszt csak van az ezredben . . . Egy Schaumburg-Lippe, Taxis, Auersperg hercegek, mind-mind ily fényes nevek a buzavirág kék színű, fekete hajtókás, aranyos dragonyos „waffenrock“ alatt . . . Ottó lovag ezek között lett kadét, majd hadnagy, később főhadnagy, a „Blondin“, így hívták a szép, szőke nemes tisztet, a brünni fess

asszonyok, ha lovaglás közben összetaláltak vele.

Itt érte meg 25—27-ik évét is, semmi nagy szenvedély, csupán a legénység, a lóidomításban eltöltött napok, néha egy-egy futó szereimi kaland, ami nem köteles sem mire . . . A levelek el lesznek égetve, az arc feledésbe homályosul, csak ha az utcán menve a cimos nők ruháiról egy-egy finom illatszer csapódik felénk, néha-néha ilyenkor visszatűnik — a Mimi szerette ezt . . . a Titi haján volt épen ilyen . . .

Aztán ép 28-ik évét töltötte be, amikor Zedwitz-ben meghalt a bárónő, az édes anyja, örökség az nem maradt hátra, a rég feltorlódott adósságok felemésztettek mindent . . . Ottó lovag egyedül maradt, talán csak a cimeres kriptát, körülötte néhány lombos tölgy, hárs, azt hagyták meg neki, a hová édes anyját is lekísérte. A karján gyászfátyol volt, aranyos lovagi sisakján csakugy csillogott villogott a nemes fém oroszlán, a lovagi erő jelképe

Aztán számvetést tett magával . . . Huszonnyolc éves? . . . Nincs senkije, nincs semmije . . . A századosi rangért is többen előtte vannak, nagy garnizonban költséges az élet, meg e fényes arisztokrata kör egyszerűnek látszó, de mégis pazarló élvezetei . . .

Soha lesújtóbb ítéletet még kormányról nem mondottak, mint a miénkről az osztrák miniszterelnök, a kinek ugyszólván kegyelméből éltek Bánffyék aranjúezi napjaikat. Avagy talán még büszke reá a mi kormányelnökünk, midőn osztrák kollegája elismeri kitűnő idomító képességét, mely a többség együtt való tartásában áll. Sok-sok milliójába fáj ez az együttmaradás ennek az országnak, melyet különféle fufangokkal szereznek össze azok a jókedvű adakozók, a kik tudvalevőleg semmit sem adnak ingyen, még a vasuti koncessziókat sem.

És talán azt hiszi valaki, hogy Bánffy Dezső báró az osztrák közvéleménnyel szembe állította a magyar közvéleményt, avagy önérzetesen visszautasította azt a föltevést, hogy a kormánypárt hitvány szavazógépnél nem egyéb? Ó dehogy! Nagyméltóságú Bánffy Dezső báró ur mély alázattal bejelentette az osztrák kormánynak, hogy Magyarország fölemeli a közösügyes költségekhez való hozzájárulást; nem sokkal ugyan, csak csekély 15—20 milliócskával évenként.

Igaz, hogy itthon ezer szükség kiált segítségért, a deficit ijesztő réme ismételve mutatkozik az állami költségvetésben és koldus-voltunk miatt utasítunk el minden jogos igényt. Igaz, hogy népünk már csak árendába bírja a tulajdon birtokát és a mindenféle adó alakjában fizetett árendát ma-holnap nem lesz képes kiizzadni. De hát ki tehet róla?

Az „urak“ parancsolnak és a „szolgák“ engedelmeskednek. Így kerek a világ. Csakis az olyan hűtlen szolgák mellett történhetik, mint a mostani szabadelvű párt legtöbb tagja, hogy Magyarországot olyan „talmi urak“ kormányozzák, mint Bánffy, Perczel és a mindnyájukat pórázon tartó Bécs. Előbb tehát ettől a szolgálhadtól kell megszabadulnunk, hogy elpusztuljanak a kommandirozó „urak“ is.

* **Közügylési tárgysorozat.** Pécs szab. kir. város törvényhatósági bizottsága által 1896. évi július hó 30. án csütörtökön, délelőtt 9 órakor tartandó rendes közgyűlés tárgysorozata a következő:

1. Miniszterelnöki leirat a Károly Lajos főherceg ur Ö fensége elhunytá alkalmából bemutatott részvét nyilatkozatra Ö cs. és apostoli királyi felsége részéről nyilvánított köszönet ügyében.

2. Főispáni leirat a magyar állam ezer éves fennállásának megünneplése alkalmából kifejezett hódolatra Ö cs. és apostoli kir. felsége részéről nyilvánított köszönet ügyében.

3. Belügyminiszteri rendelet a folyó évi közkieltség előirányzat jóváhagyása tárgyában.

4. Belügyminiszteri rendelet a helypénzszedési díj szabályzat érvényének meghosszabbítása tárgyában.

5. Belügyminiszteri rendelet az önálló anyakönyvi hivatal felállítására tárgyában.

6. Belügyminiszteri rendelet az összes városi alkalmazottak részére megszavazott millenniumi elismerésről szóló közgyűlési határozat jóváhagyására tárgyában s ezzel kapcsolatos tanácsi jelentés.

7. Főispán ur Ö méltóságának értesítése az anyakönyvi hivatalnál szervezett irnoki állásnak helyettesítés utján betöltése ügyében.

8. A scrontralis bizottság jelentése.

9. Tanácsi jelentés a sétatéri kioszk bérbe adása iránt megtartott nyilvános árverések eredménytelenségéről.

10. Tanácsi előterjesztés a Pollák-féle ház eladása iránt.

11. Tanácsi jelentés a „Pécsi ipartestület“ által házhelyül kért telek kijelölése ügyében.

12. Tanácsi előterjesztés a t. gyámügyész mellé engedélyezett joggyakornok alkalmazásának félévvel való meghosszabbítása iránt.

13. Tanácsi előterjesztés a belvárosi plébánia egyház látogatási okmányának revíziója érdekében.

14. Tanácsi előterjesztés a néhai Kovács Zsigmond volt pécsi püspök által alapított ösztöndíjra a hármass kijelölés megejtése tárgyában.

15. Demini Ferenc, pécsi lakos felebezése a Rét és Indóház köz utcák sarkán levő telkéből a kitűzött szabályozási vonal folytán eleső terület becsárát megállapító tanácsi határozat ellen.

16. Baranyavármegye alispánjának kérése a megyei árvaházra öntözés címen kivetett 99 frt 88 kr. vízbérhátralék leírása s a fölős víznek öntözési célból felhasználása iránt.

17. Dr. Kopcsányi Károly pécsi jogtanárnak kérése a pécsi jogakadémia multját és jelenjét ismertető műve kiadásának segélyezése iránt.

18. Özvegy Loncsár Ferencné volt városi negyedmester özvegyének kérése kegydíj iránt.

19. Özvegy Járányi Mihályné volt városi rendőr kérése kegydíj iránt.

20. Özvegy Futó Mihályné kegydíj iránti kérése.

21. Torda-Aranyos vármegye közönségének átirata a földadónak leszállítása tárgyában a nagyméltóságú m. kir. pénzügyminiszter urhoz intézett feliratának partolása iránt.

22. Zólyom vármegye közönségének megkeresése az állami anyakönyvek vezetése életbe léptetett eljárás egyszerűsítése tárgyában a nagyméltóságú m. kir. belügyminiszter urhoz intézett feliratának partolása iránt.

23. Pozsony vármegye közönségének megkeresése az árvapénzeknek gyümölcsöztetés céljából való elhelyezéséről szóló 1877. évi XX. t. c. 291. §-ának módosítása ügyében az országgyűlés képviselőházához intézett feliratának partolása iránt.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

Áthelyeztette magát a honvédhuszárokhoz, hisz a Halm bárónó révén itt is volt rokonsága, akiknél fiatalabb éveiben jó idöket idözvé, még most is törte a magyar nyelvet...

Vállas, magas, szökés jelenség volt, cainos huszártiszt vált belöle, a régi dragonyos élet előkelő lustaságát szépen össze tudta egyeztetni a huszárellet kedves fúrgeességével.

Harminc éves is elmúlt, századossá is előlépett és még mindig semmi regény... Házsártoskodás a lusta altisztekkel, néha egy szolidabb pezszo-estély, a lovak, a „manöve-
rek“, ez a csalékony egyhangúság, — a legjobb uton affelé, hogy idövel ezredes s maltai lovag legyen az utolsó Zedwitz „ritter.“

Aztán nem is tudja miként ismerte meg? ... Csodálatos fölindulás támadt körülte, mely minden eddigi munkálkodását, reménykedéseit, előitéleteit halomra döntötte, s magát pedig oda vetette a semmi szélére, amely után vagy a sirtödör, vagy egy újabb fáradtságos lét megteremtése szokott következni...

Nem volt ez ama elvakító szép nő! De kellemes, édes, gyöuge szívü nő, nagy ragyogós szemekkel, arányos termettel, csupa szerelem, csupa törékenység, de az állatias érzékiesség feltűnőbb jellemző vonásai nélkül... Színész nő volt, nem is az első nem is az utolsó... Sokszor tudott a szívek

hangján is szólni... Kapott tapsokat is, de kapott szerelmi ajánlatokat is eleget, mit minden pimasz illőnek s megengedhetőnek tart ez örvényes pálya gyöuge szívü, tulideges nővel szemben... Aztán ki tudná azt elmagyarázni, miként történt? ...

Egyszer... Hisz nem is szerette... Olyan közönséges veres fickó volt... Talán valami izgató szerep, örjítő szinpadi jelenet hatása kábitotta meg? ... Vagy talán a suggestió is közbe játszott? ... Vagy a keserűség, hogy miért legyen jobb a többinél, akik így is csak gunyolják a „veres papagály“ miatt? ...

— Elveszlek! Feleségül veszek... Gazdag vagyok... Földeim! Kastélyom? ... Szeretlek! te vagy mindenem... sugogta szenvedélyesen a veres...

Aztán megtörtént... Pedig hisz nem szerette! ... Undorodott tőle... Te boldog asszonyi szív, ti kis idegbeteg asszonykák, ti akarnátok még önálló pályákon a tudomány kérélhetetlen fegyvereivel az élet harcterére kilépni... Támasz, férfi, becsületes, egyenes férfi kellene nektek, de kiket nem tudtok megbecsülni, de kik nélkül biztos bukásokat... Pedig hisz nem is szeretitek, pedig hisz undorodtok is tőle, sirtok, szenvedtek, mint a kigyó delejes szemei előtt tehetetlenül vergődő kis madár... Végül is

áldozat, végül is martalék lesztek, leszakított, lehervasztott virágit minden hitvány jöttmentnek.

Ez a bukás a története... anya lett, de nem asszony... Később a veres is cserben hagyta... Kedves kis picikéje, kis verebecskéje, kis Ninuskája, hogy is szereti... A salakot, mi hibája nélkül ragadt reá, letisztította ez a nemes anyai szeretet, melyet pillanatra sem szégyelt megtagadni, s melylyel ezutánra ártatlan kis gyermekének szánta egész életét... Mennyit szépült ez által, nemes jelleme hogy kidomborodott ez önkénytes, e mindennapi áldozattétellel, melyet a futó percek mámoráért naponként alázattal, szeretettel meghozott... Te szép, te szent, te becsületes nő, becsületesebb, szentebb, tisztább, mint azok, akik pedig csak szájhuzogatva, fitymálva szoktak beszélni a „bukott nőről“, akik pedig vétkes szép testükkel, érzéki szívükkel minden napon megbotlanak, de a nélkül, hogy elég becsületesek volnának a nyilvános töredelemre...

— Te szent, te nemes nő, te drága anya! ... Te Magdolna, de Magdolna sok büne nélkül! ... így ismerte meg, így szerette meg aztán Zedwitz százados is, akinek életében idáig sohasem volt regénye, s aki tovább, mint nyolc évig szolgált a fekete dragonyosoknál is a Lippe, az Auersberg, a

H I R E K.

Pécs, 1896. július 28

A nyárhoz.

Gyümölcsözö nyár, üdvözöllek!
Te vagy az élet-forrás és erő;
Benned rejlik ezer gyönyörnek
Bóditó titka, ugy törvén elő,
Hogy szem nem látja megnyilatkozását,
Csak a mikor pompája fölragyog...
Gyümölcsözö nyár, mily epedve várják
Hús éjszakáid, a kik boldogok!

Óh, boldogok, egymás keblén pihenve.
Köröttük csendes, édes némaság.
Szellő ha jár, rájuk lassan borul le
Édes gyümölcs terhétől a faág.
És eltakarja őket sűrű lombja,
Amint egymás karjába omlanak.
És két szív titkát szó nélkül elmondja,
És csókot csókra lehel két ajak.

Nyáréj varázsát más senki se érzi,
A boldog titkot senki meg nem látja,
Szerelmes szívnek miért attól félni,
Ha lesz titkának megnyilatkozása?
Ki gátolhatná bimbó fakadását
S hogy rügyet hajtson a termő faág,
Titkon pedig, hogy addig meg se lássák!
Mig pompájáról életjelt nem ad?

A gyümölcsözö nyár, hogyha bár köszöntlek,

Óh mégis kérlek, ha majd újrajősz
És szívzorongva, remegve köszöntnek,
Kiket varázsod most kéjben fűrészt,
Kik éjszakáid leple alatt titkon
Élveztek szívük megnyilatkozását,
Ne éreztesd hatalmadat e titkon
És ók gyümölcsöt meg soha ne lássák.

Lantos.

Napirend 1896. július 29-én.

Naptár: szerda, jul. 29. — Róm. kath.: Márta.
— Prot.: Beatrix — Görög-kel.: (július 17.) Maria.
— Zsidó: Ab. 19. — Nap két 4 óra 19 perckor;
nyugszik 7 óra 20 perckor. — Hold két este 9 óra 8 perckor;
nyugszik reggel 9 óra 15 perckor.
Időjárás: hőmérséklet 26.4 Celsius fok meleg,
légnomás 754. Kilitás a központi meteorológiai
intézet jelzése szerint: meleg, száraz idő várható,
jelentélen csapadék nélkül.

— (Vendéglősök mozgalma.) A pécsi vendéglősök szódavizgyár-szövetkezete folyó hó 17-én tartott közgyűlésében a gyár-ról kikerült szikviz árát egyszersminden-

Taxis hercegekkel, meg a többi más előkelő gavalérokkal együtt.

És az utolsó Zedwitz mégis elvette a bukott nőt, az anyát, sem ezredes sem „maltezer commodore“ nem lesz már belőle... A rangjáról is le kellett mondani, s most valahol ispan valami vidéki urnál. lovakat idomít, vadászat, csak hogy már nem az utolsó többé, mert a kis Zdenko meg a Vladisláv — majd csak bekerülnek valami „stift“-be — már is büszkén gagyogják:

— Az én papám a Zedwitz Ottó, az én mamám az aranyos Ninus... ez a kis leány a Ninike, ez meg a mi kis testvérkénk...

Az asszony pedig szépül, a szemei ki tisztultak, mit a Madonnának, csupa szerelem, csupa hűség a férje iránt... És Zedwitz lovag sem bánja, éppenséggel nem bánja, hogy midőn a debreceni nagyvásárokon a régi tisztársakkal össze találkozik, azok egyszerre félre néznek, s hallgatva mennek el mellette... Mert Zedwitz lovag a tisztársak ítélete szerint szintén aljas bukott ember, de mit bánja ő azt, a mikor, hogy ő meg azt érzi, hogy nem bukott, hanem boldog, végtelen boldog ember...

ifj. Móric Pál.

korra 3 krajcárban állapította meg tagjai részére. A közgyűlés először aggódva várta e határozat eredményét, de ma már konstatalható az a tény, hogy a tagok — a gyár érdekei miatt — szívesen fizetik a felemelt szikviz árát; sőt e határozat folytán újabb tagok léptek már nagy számmal a szövetkezet körébe. E határozat előzménye az, hogy mikor mult évi május 1-én a város a szikviz-adót 1 krajcárban állapította meg, a pécsi szikvizgyárosok kartelbe léptek a 4 krajcárra emelvén a szikviz árát, még a vendéglősöknek sem adták szikvizüket 3 krért. Ekkor nyílt meg a vendéglősök szövetkezetének szikvizgyára, melyből a vendéglősök és a nagy közönség is 2 krajcárért vehetett szikvizet. Természetesen erre meg a kartel még alacsonyabb árakat szabott s így örökös lett volna a küzdelem, ha a szövetkezet egyértelműleg el nem határozza, hogy tagjai részére 3 krért adja a szódavizet. Így a gyár forgalma 2 krajcárral könnyen fenntartható minden időre s a tagok a harmadik krajcárt kevés idő múlva már a részvények utáni osztalékból vissza is kapják. E határozat folytán a vendéglősök szövetkezete vasárnap egy felhívást bocsájtott ki, melyet aláírtak Dollinger András, Graumann János, Bózsa József, Cserta Antal, Szabó Sándor, Klenc Alajos, Hirci Ferenc, Cirják Antal helyett Cirják Ignác, Ivánovics József, Ribics Máté, Csonka István, Vághó János, Udvardy Nándor, Velasics György, Benkő József, Skrobay István, Sebők Gyula, Horváth István és Schneider Henrik. E felhívásban, a város közönségének teendő nagy szolgálatra és a vendéglősök közös érdekeire hivatkozva, kéri a szövetkezetbe még be nem lépett szaktársait a belépésre, annál is inkább, mert szeptember havában a vendéglősök sérelmeit orvosolandó országos kongresszus lesz Budapesten, melynek határozatai és ezek előnyeiben csak a vendéglősök ipartársulatának avagy a szövetkezetnek tagjai vehetnek részt és részesülnek. A vendéglősök eme mozgalmát mi is ajánljuk mindazon pécsi vendéglősök korcsmárosok stb. figyelmébe, kik a szövetkezetnek még nem tagjai.

— (Kinevezés.) A pécsi kir. ítélőtábla elnöke Klausz Endre díjtalan joggyakornokot a pécsi kir. ítélőtábla kerületébe segélydíjas joggyakornokká kinevezte.

— (Honvédségi hírek.) Wolf Bertalan pécsi 8. honvédhuszárezredbeli tartalékos hadnagy és jánosai Engel Sándor hadnagy, valamint Titzer József 19. honvédgyalogezredbeli tartalékos hadnagynak tiszti rangfokozatukról való lemondása elfogadtatott s utóbbi hadapródtiszt helyettesi rangban a tartalékba beosztott.

— (Katonai lóvásárok.) A hadsereg lószükségletének kielégítése céljából a folyó év őszén tartandó katonai lóvásárok sorozatát a földmívelési miniszterium már megállapította. A sorozatban a mi vidékünk-ről a következő helyek foglaltatnak: Bar-Szentlőrinc, hol szept. 26-án lesz vásár; továbbá katonai lóvásár lesz Pincehelyen szeptember 28-án, Hőgyészen szept. 30-án, Dombóvárott október 2-án és Kaposvárott okt. 30-án.

— (Meglöpött kanonok.) Ma reggel azt a jelentést tették a rendőrségnél, hogy Zsinkó István kanonok iskola-utcai házában nagy lopás történt. A kanonoknak dolgozószobájából a bezárt asztalfiókból eltűnt háromszáz forint. A helyszínén asonnal megjelent Selényi Antal rendőrbiztos és mindenek előtt megállapította, hogy az íróasztal fiókja be volt az éjjel zárva, a kulcs a kanonoknál volt; azonban egy szekrény kulcsával szintén ki lehet nyitni az íróasztal fiókját és ez a kulcs benne volt az éjjel is a szekrényben. A házbeliék semmiféle idegen embert nem láttak tegnap egész nap, sőt este sem a házban; így tehát, mivel este a kapu be volt zárva s ki az idegen tolvaj nem távozhatott volna, csakis házi tolvaj követhette el a lopást. A kanonok inasának van szabad bejárata a szobákba; tehát az ő kihallgatása volt a legfontosabb. Feltűnő, hogy az inas látott egy ismeretlen embert tegnap a szobából kijönni a kanonoktól; de ő nem kérdezte, mit keresett ott, mert azt hitte, hogy a kanonokkal beszélt s csak most tűnt ki, hogy az nem volt ott akkor a dolgozószobában. Az inas eme vallomása azonban nem nyert megerősítést a házbeliék részéről, mert ők egész nap nem láttak semmiféle idegen embert a házban. Az inas különben gyakran ellenmondásokba keveredett kihallgatásakor; sok gyanus körülmény ellene szól, ugyannyira, hogy szinte azt a gyanut ébreszti, hogy ő volt a lopás elkövetője. A rendőrség a legszélesebb alpra kiterjeszkedve folytatja a nyomozást a lopás elkövetőjének kézrekerítése iránt.

— (Ének a keztűrőről.) A keztűrő elegáns testvére a cipőnek és ugy mint az utóbbi, fontos része a toillettenek. A keztűrő történetén és fejlődésén végig tekintve, látjuk, hogy sok változáson ment keresztül, míg mai formájához jutott. Xenophon volt az első, aki irataiban kigunyolta a keztűrőviselést és ki elpubultsággal vádolta a perzsákat, mert nemcsak fejüket és lábukat, hanem kezüket is ruhába bujtatták. Ugy látszik, a perzsáknál ismerték a keztűrőt legelsőbben, de ott is csak uralkodók és magas személyiségek viselték. Homérosztól tudjuk, hogy Odisszeusz atyja, amikor kertjében járkált, keztűrőt huzott, hogy kezeit kimélje. Ugyan milyenek lehettek ezek a keztűrők? Bizonyosan ormótlan volt a keztűrő még akkor formában és kivitelben is és bizonyára egészen más a mai elegáns, különböző hosszúságú keztűrő, mint volt akkor. Még a középkorban sem volt a keztűrő egészen kifejlődve, pedig akkor sokkal nagyobb szerepe volt, mint ma. Vaskeztűrőt viseltek a deli lovagok, keztűrőt dobtak egymásnak párviadalra hívás jelül és keztűrőjük által mutatták kegtüket kiválasztott lovagjaiknak a középkor hölgyei. Legnagyobb hódítást az egész világon a mult században tett a keztűrő, ekkor lett otthonossá minden körben. Ma már ezernyi a válfaja, ezernyi a divatja. Franciaországban ma már a férfivilág nem nagy súlyt fektet a keztűrőviselésre. Angliában évenként 36 millió keztűrőt használnak el, ebből háromnegyed rész jut a hölgyek szép kezeire. Az angol nők sok pénzt költenek keztűrőre; évi négyszáz forint keztűrőre náluk nem is valami sok pénz, de

vannak ladyk, akik költenek 1500 frtot is. Somersset hercegnő ruháinak elárverezésekor csak 2000 pár kestyűt árverestek el. Egy statisztikus pedig kiszámította, hogy az egész angol hölgyvilág évenként együttvéve 18 millió frtot költ kestyűkre.

— **(Csodakút Somogyban.)** Csodakutat fedeztek fel a somogy megyei gyarmati határban, melyhez naponként, főleg ünnepeken százával vándorol a nép, miután az a közhit, hogy a csodakút minden hívő testi baját meggyógyítja. Azt álmodta ugyanis egy parasztaszony, ki már 20 év óta sánta volt a lábfejében sokat szenvedett, hogy ő a gyarmati ut mellett talált egy forrást s miután annak vizében megfürdött, meggyógyult. Felébredvén, elküldötte férjét, hogy keressen a megálmodott helyen forrást; a férj hosszas keresés után közel Gyarmat községhez az ut mentén talált is forrást. Az álma jelentőségében busgón hívó asszony elment oda, megfürösztötte benne fájós lábát és — meggyógyult. Azóta hirtelen ment a kútnak; sok beteg kereste fel, kik a kúthoz közel levő feszület előtt busgón imádkoztak s a gyógyulás sok esetben tényleg be is következett. Processzió-számra jár most a nép, ur és paraszt a csodakúthoz gyógyulást keresni s a csodatevésében való hit nőttön nő. Miután tényleg történtek csudaszerű gyógyulások, az orvosok azt mondják, hogy annak oka az erős hit, az auto-szugesztio. Miután pedig a csodakútnál ájtatoskodó nép sem babonás jelenségeket nem vár, sem kihágásokat el nem követ, csupán az imádság és a víz gyógyító erejében bizik, a közigazgatásnak nincs módja a dologba avatkozni. Orvosok merítették a csodatevő vizből s most azt vegyelemezgetik. Nem lehetetlen, hogy Gyarmaton egy somogyi Lourdes fejlődik ki.

— **(Megint fellépés.)** A helyett, hogy ma ismét az állatjárványoknak itt vagy ott való megszüntéről adhatnánk értesítést, ismét arról kell írunk, hogy az állatjárvány ismét két községben lépett fel. Ugyanis — amint a rendőrkapitánysághoz érkezett alispáni értesítésből kitűnik, hogy a ragadós száj és körömfájás megyénk Páprád és Besence községeinek szarvasmarhaállományában fellépett s így e községek alispáni rendelettel zár alá helyezettek.

— **(A halálba ment.)** Pető Anna, almamelléki (somogy megyei) születésű, huszéves leány, legutóbb Kébl József gálósfai erdésznél szolgált. A leány pontosan végente kötelességét, szolgálatadója is jól bánt vele, de még sem volt életével megelégedve. Azt beszélték róla, hogy szerelmi csalódás érte, a mely miatt nincs kedve az élethez. Ezt még jobban megerősítette az az eset, hogy a napokban egy éjjel Pető Anna eltűnt a házból, ott hagyva gazdájánál nemcsak a cselédkönyvét, de még a ruháit is. Keresték mindenfelé a községben és környékén, de hiába. Most aztán a kaposvári főszolgabíró elrendelte az eltűnt leány körözését, aki legnagyobb valószínűség szerint öngyilkosságot követett el valamelyik erdőben, vagy olyan rejtek helyen, a hol nem bírnak rátalálni.

— **(A Dunába fultak.)** Borzalmas eset történt Mohácson. Fürst Géza, Vamo-

schér Gyula és Krausz Manó kereskedőtanoncok tegnap este a szigeten levő korcsmában mulattak s boros fővel elhatározták, hogy mielőtt hazatérnének, még megfürödnek a Dunában. Fürdés közben az egyik fiatal ember a Duna mélyebb részébe tévedt és elsodorta az ár. Társai segítségére siettek, de ők sem bírtak a hullámokkal. Ekkor kétségbeesetten mindhárman görcsösen egymásba kapaszkodtak és elmerültek. Holttestüket elvitte a víz.

— **(Rálőtt a szeretőjére.)** Tegnapelőtt este egy báttaszéki születésű, Pintér Márton nevű, tizenkilencéves kovácssegéd egy Hermina-uti vendéglőben egy hat lövetű revolverből alig három lépés távolságból rálőtt ott mulató kedvesére, Turós Teréz 15 éves cselédleányra. A lövés a hátán érte a leányt, de oly szerencsésen, hogy csak könnyű sérülést okozott neki. Pintért, mielőtt a lövést megismételte volna, a jelenlevők elfogták és átadták az előhívott rendőrnek, a ki a főkapitányságra vitte, a hol letartóztatták. Itt azt vallotta, hogy csak rá akart ijeszteni kedvesére, a kinek már egy év óta udvarol és most elpártolt tőle; megölni azonban nem akarta.

— **(Kacsahúsrá éhezett.)** Kacsahúsrá éhezett bizonyára az az ismeretlen tolvaj, aki H a b r a n y Jakab német-üröggi lakostól négy darab hizott kacsát ellopott. Az éjszaka leple alatt észrevétlenül bemászott az udvarba a kerítésen át s ott összeszedte a négy kacsát s azzal, a mint jött, ugyanazon az uton odább is állt. A lopást csak reggel vették észre, de már késő volt. Most keresik, hogy ki volt a tolvaj, ki ellopta a kacsákat, vágyódván egy kis hizott kacsahúsrá. No, majd kitudul.

— **(Mi az ára a bicikli által történt elütésnek?)** Minthogy a bicikli sport szenvedélyes foglalkozássá lett manapság s a kocabiciklisták naponként el-elütnek egy-egy jámbor fiatal honfiut vagy gyenge lábon álló honleányt: erre való tekintettel közöljük ezt a precedenstől vehető ma megtörtént esetet. Délelőtt a Ferenciek-utcájában egy baka biciklizett; még pedig oly ügyesen, hogy nekiment egy előtte haladó menyecskének és azt elütötte. A menyecskének nem lett ugyan semmi baja, de a kezében vitt köcsögöt esés közben elejtve, az darabokra tört és a benne levő festék pocskékká lett a földön. A baka nem mehetett tovább a bal eset után, mert a gyorsan talpra ugró asszony karon fogta és követelte rajta a kárát. Egy rendőr is ott termett a helyszínén s a baka látván, hogy baj lehet a dologból, a zsebébe nyult s kész volt fizetni, mint a köles. A menyecske felszámította előtte a kárát: a festék volt 30 krajcár, a köcsög 5 krajcár; fizet kend hát összesen egy koronát, hogy az ijedséget is kapjak valamit. A baka fizetett s ekkor kibékülve mentek be a rendőrrel a rendőrbiztoshoz s ott bejelentették, hogy mi történt és hogy már az okozott kár is megvan térítve. A menyecske szintén örült az esetnek s mikor a városháza lépcsőin lefelé jöttek, mosolyogva fordult vissza a gyatra biciklista bakához: — Tizenöt krajcár haszonért akár holnap is feldönthet galambom, ha akar!

— **(Kisasszonyok a börtönben.)**

A holdvilágos nyári esték szerelmes ábrándozásra csábítanak holmi könnyűvérű s kiadósobákra felosztott szivecskéjű hölgyeket, akik aztán a vágytól hajtatva, esténként végigdefilíroznak a király utcán, vagy a Bedő előtt, no meg a népesebb helyeken és nagyokat sohajtva keresnek az üres kiadó szobákba lakókat. Rendőrségünk közegészségi szempontból sem találja megengedhetőnek ezt az estélj lakófogdosást s épen ezért tegnap is négy darab lakófogdosó kisasszonyt kísért be a kóterba. Ma mind a négyet a városi közkórházba kellett szállítani, mert beteggé tette őket a szívük kiadó szobái üressége miatt való bánkódás. Így hát ők lettek önkéntelen lakói a kórháznak, bárha nem is kiadó házuk, de szívük van.

— **(Az anyakönyvi felügyelők és közigazgatási bizottságok.)** A belügyminiszter valamennyi törvényhatóság, s így Pécs város Baranyavármegye közigazgatási bizottsághoz is körrendeletet intézett, melyben a végből, hogy az állami anyakönyvi felügyelő és a közigazgatási bizottság összműködése minél inkább biztosítható legyen s tekintettel arra, hogy az anyakönyvi felügyelők nagyobb részének hatásköre különböző székhelylyel bír, több törvényhatóság területére terjed ki és hogy, ha mindezen törvényhatóságok közigazgatási bizottságainak üléseiben részt vennének, az könnyen egyéb teendőik sérelmével járhatna, elrendeli: hogy azon törvényhatósági közigazgatási bizottságok, melyek székhelye egyszerűen anyakönyvi felügyelői székhely, az anyakönyvi felügyelőt minden egyes ülésre, melyben az anyakönyvi ügyek tárgyalására kitzetnek, hívják meg. Az anyakönyvi felügyelő a közigazgatási bizottság ülésein az anyakönyvi ügyek tárgyalásában részt vesz, azonban minthogy a közigazgatási bizottságnak nem tagja, szavazattal nem bír.

— **(Megrugta a ló.)** Ma reggel 8 óra tájban a Jókai-terén egy kocsis elé fogott ló megrugott egy alig hatéves fiúcskát a lábszárán oly szerencsétlenül, hogy a fiú azonnal összeesett és a kórházba kellett szállítani. A kocsis gazdája bent volt az egyik pálinkásboltban s a magukra hagyott lovak mellett a fiú nagyon közel haladván el, az egyik feléje rugott és a lábszárát el is érte s rajta súlyos sebesülést ejtett. Még szerencse a szerencsétlenségben, hogy a fiúnak nem más testrészét érte a lórugás s hogy félre tudott annyira ugrani a ló elől, hogy csak lábát érthette el a rugás. A szerencsétlenség ügyében megindították a vizsgálatot; a sérült gyermeket pedig a kórházban ápolják.

— **(Csődnyitás.)** A pécsi kir. törvényszék Schmidt Sándorné szül. Müller Nina szentlőrinci bejegyzett vegyeskereskedő ellen a csődöt elrendelte. Csődbiztos lett Bogya Pongrác kir. törvényszéki bírósági; tömeggondnok Horváth Antal pécsi, helyettes Jeszenszky Antal szentlőrinci ügyvédek. Igénybejelentési határidő szeptember 12-dike; felszámolási határidő szeptember 25.

— **(Egy tucat csavargó.)** Az éjjel razzitát tartott rendőrségünk s épen kerek szám tizenkét hely és foglalkozás nélküli

csavargót szedett össze a város különböző helyein. Volt olyan, a ki a Madarász-uszoda mellett aludta a boldogok álmát, más a budai külvárosi régi temető bokrainak árnyékában álmodott soha ki nem ürülő pálinkás üvegről, de a legtöbb a Meszes környékéről került be a kóterba. Az elfogottak közt van kettő olyan, ki különféle kihágások miatt ki volt tiltva a város területéről s egy, a ki lopások miatt már fegyházban is ült. Most mindannyit illetőségi helyükre fogják toloncolni.

— **(Párna-tolvaj.)** Nem lehet tudni, hogy ismerte-e azt a népdalt, a melyik így kezdődik: „Rosszul van a fejealja a népnek“, az a tolvaj, a kiről itt szó lesz; de az bizonyos, hogy senkit sem kért, hogy igazítsa meg a fejealját, hanem megigazította ő maga. Még pedig úgy, hogy érezvén, miszerint igen kemény a fejealja, éjnek éjszakáján beosont Lothárdon egy udvarba és ott egy párnát ellopott a fészereből. A párna **K r a n c s e v i c s** Mari lothárdi lakosé volt és szellőzés végett volt kitéve a fészerebe, honnan a tolvaj elemelte. A csendőrség megindította a nyomozást, de még ezideig nem tudtak a párna tolvaj nyomára akadni.

— **(Szinészhásasság.)** Makó Lajos, a szegedi szintársulat igazgatója, eljegyezte Ábray Arankát, társulatának széptehetségű tagját.

— **(A telefon mint a betegségek terjesztője.)** Az utóbbi időben több nagy városban panaszok emelkedtek, hogy a telefon használata által nemcsak külső, de

belső belső betegségek is terjesztetnek. Orvosi megfigyelések egyes esetekben állítólag azt is konstatálták, hogy a telefon beszélő kagylóiról belehelt vérsbacillusok a tüdővést is átszármasztják. Orvosi körökben most e jelenségeket nagyobb figyelemben részesítik és azon igyekeznek, hogy a telefon hátrányait megszüntessék. Mindenesetre ajánlatos a telefonkészleteket mindig tisztán tartani a különösen szükséges ez kávéházi, vendéglői, nagyobb irodai stb. telefonoknál, melyeket sok ember használ. Legpraktikusabb volna minden telefonnál egy edényt tartani karbolddal és szivacsos, hogy használat előtt mindenki megtisztogathassa úgy a beszélőt, mint a halló kagylókat.

— **(Blaháné arcképe.)** Az ország csalogánya, **B l a h a** Lujsa most Balatonfüreden nyaral. Mint tudósítónk írja, a napokban érkezett Füredre az országszerte szeretve tisztelt primadonnánk százezer darab arcképe egy óriás ládával, hogy alá írja azokat és szétküldjék az ország minden részébe, az országosan előteremtendő nagy összeg vagyis nemzeti ajándék összegyűjtésére. A szép ügy élén olyan országos nevek állnak, hogy a legjobbat remélhetjük. Szerencsét kívánunk a csalogánynak az aláírásához saját villájában és türelmet; mert hát hetek kellene, míg annyi arcképet saját aláírásával ellát. Egyébiránt százezer forintért sokat is lehet írni ilyen nyugalmas szép helyen, körül övezve virágcsokrokkal és szeretettel.

— **(Ne tessék csodálkosni.)** Egy helybeli korcsmáros egy idő óta azt vette észre, hogy a butteliás borai igen tünedeznek. Némely napon 5—10 üveg bora is eltűnt. Az így megkárosodott vendéglősnek gyanuja a hetesére irányult. Ma erről jelentést is tett a rendőrségen. A rendőrség nyomában vallatóra fogta a hetest s ez beismerte, hogy bizony a butteliás borokat ő tünteti el.

— Aztán hová rejtetted el az üvegeket, kérde a rendőrbiztos.

— Hová! Hát instállok alá se nem tekintes biztos ur, a hol a legnagyobb biztonságban van — a föld alá.

— Csak nem ásd el.

— De bizony azt cselekedtem.

A biztos e beismerő vallomás után egy rendőrt küldött ki a hetessel a helyszínére s a kiásott gödörből tíz üveg pécsi asztali bort szedtek össze.

— Aztán miért loptad meg a gazdádát?

— Ne tessék azon csodálkosni ebben a kutya melegben, hiszen a szegény ember is megszomjazik.

Szöbeli tárgyalások a pécsi kir. törvényszéknél.

1896. július hó 29.

1. Oblath A. — Hüttner Lajos d. e. 8 és fél óra.
2. Diming Magdolna és társa — New-Yorki biztosító társaság d. e. 9 óra.
3. Dömös József és társai — Szakó József d. e. 9 és fél óra.

— Az alvilágra mondom, nem fogod tenni, — kiáltám felugorva és kardom markolatára téve kezemet és heves mozdulattal léptem Trebicius és Cecilia közé.

— De igen, igen, el fogom vinni, szörnyen vágyom utána Ah, görög! még lábatlankodol?

Ezzel két lépést tett előre és kihuzta kardját.

— Ide, katonák! — kiáltám dörgő hangon és körültekintettem.

Egy csapat jött elő kiáltásomra.

— Mit akarsz? — kérdezték.

— Védjétek meg ezt a nőt. Egy ujjal se érintse meg senki!

A katonák bizonytalanság és kíváncsiság között haboztak. E közben többen-többen jöttek oda kiáltásomra, rövid idő alatt tágas kört képeztek körülöttem és aggódó kíváncsisággal lesték a történendőket. A közepem én álltam Ceciliával, kissé távolab Trebicius állt karddal kezében s félelmesen merezté szeméit.

Ő szegte meg először a csendet, szavait a katonákhoz intézve:

— Látjátok-e? Ez a görög, kit Almacus prefektus kegyeivel elhalmozott, azt akarja, hogy ezt a nőt, egyikét eme tisztátalan galileánusoknak, megkiméljük. Ha ő úgy akarja tisztelni, mint valami nemes urnőt, ám tessék neki; én azonban sietek elfogadni, a mit ő visszautasít. De azt sem akarja megengedni, hogy a háboru szokásai szerint a tietek is legyen. Mit szóltok hozzá: igazság e ez?

Fenyegető moraj hallatszott a csoportból, mely nem jót jelentett a katonai engedelmisséget illetőleg. A bátrabbak közül egy Trebicius mellé állt és mondá:

Boszutól vezérelt ezemeim rögtön felfedezték Valerián. Fölemelkedett az őt környező nyolc-tíz ember közül, kik, mint a többieknél bátrabbak, kardjuk markolatára tették kezüket.

Előre léptem és mig a többiek a megrémült csoportra rohantak, kiáltám:

— Erre Valerián, erre!

Kihuzta kardját, én azonban megelőztem; mielőtt védhette volna magát sok csapást mértem felé. Valerián kétségbeesetten küzdött életéért, de néhányan embereim közül, kik Valerián kevés társán könnyen győzedelmeskedtek, háta mögé kerültek és leszúrták. Kardját messze elvetette magától. Nemesebb halállal, mintsem magam akartam volna, kardom által halt meg, mielőtt ezeket a szavakat hörgő: „Megöltél, gyilkos; az isten bocsásson meg neked.“

Ez a foglalkozás hamar be lett végezve. Sem katonáim, sem a keresztények nem álltak csipőre tett kezekkel; sok keresztény terült el a földön vérben, a többit megkötözték, kézzel lábbal taszigálták az oszlopok felé. Néhányan futni kezdettek, de a sötétben eltévedtek és nem találták meg a kivezető kijárat; kiáltásaik, esésük tompa moraja, embereim vad ordításai gyanították, hogy milyen vége lett menekvésük kísérleteiknek. E közben a nők, mint valami félnéknyáj, megrémülve, reszkette gyülekeztek a fehér köpenyű öreg köré, a ki egyedül állott ott félelem nélkül. Kezeit az ég felé emelte és imádkozott.

Mindezeket egykedvűen néztem. Valerián mellén térdelve, dühösen kettőztetem meg csapásaimat. Akkor egy nő a többiek közül kiválva, oda futott hozzám,

Törvényszék.

§ Siklósi amazonok harca. Krisztus születése után az 1892-ik esztendő szent András-havának tizedik napján Siklóson a cigányvárosban történt vala az alábbi eset:

A cigányvárosba vezető hármast ut egyiken lassan ballagott Lukács Istvánné szül. Matkovic Teréz, egy kis, alacsony, egyik lábára kissé sánta, de erőlyes kinésű asszonyka, régi időktől lakója a cigányvárosnak. Midőn az ut közepén, egy magányos putri felé közeledett, a putri ajtajából kiállított a ut közepére egy nagy, szikár, csontos asszony s ezekkel a szavakkal fogadta:

— Mért nem hagysz a lányomnak békét, te világcsejfa?!

Lukács Istvánné nem felelt semmit, hanem — mert látta, hogy veszély fenyegeti — fogta magát s felkötött kötényébe markolva egy marok vörös paprikát vágott az utonálló asszony arcába. Ez azonban sokkal erősebb természetű volt, mint Affendákias Periklesz máramarosi embere, mert bizony nem hagyta futni Lukácsné, hanem neki rohant, fellökte és hatalmasan meggyomrozta. Sőt ekkor már a lánya is segítségére sietett és az is ütött egypárt Lukács Istvánnén, a ki mikor kiszabadult ellenfelei kezei közül, azonnal a község házára s onnan az orvoshoz ment, megíratta a látelétet, feljelentette az anyát és lányát s aztán, mint a ki jól végezte dolgát, hazament és lefeküdt. Másnap beszólt hozzá egy ismerőse a lakása ablakán s látta,

hogyan fent van és tessz vész egyetmást a szobában.

— Mit csinálsz, Tereska? kérdezte tőle.

— Mozgok. Felelte a megvert asszony s pár hétig csak így mozgott, míg végre meggyógyult.

Persze a verekedést az egész cigányváros látta, s volt annyi tanuja mindkét félnek az igazsága mellett, a mennyi csak kellett. Meg is tartották a pécsi királyi törvényszéknél a verekedő Gál Andrásné és Gálics Istvánné Gál Éva ellen a végtárgyalást még 1893. elején s elítélték őket 3—3 havi fogságra s 10—10 frt pénzbüntetésre, valamint a megvert asszonynak fizetendő kártérítésre. Lukács Istvánné is megkapta a maga büntetését, a miért paprikát szórt Gálné szemébe. Az ítélet végigjárta a felsőbb bíróságokat s mikor a budapesti kir. Curia is helybenhagyta az ítéletet, a vádlottak perujtással éltek, hivatkozván egy sereg tanura, a kik tudják először is azt, hogy csak Gál Andrásné bántalmazta Lukácsné s Gálics Istvánné egy ujjal sem nyult hozzá. Tudják továbbá azt is, hogy Lukácsné mindennek elmondta Gál Andrásné lányát s mikor Gálné a paprikával szemén ütötte, ez csak akkor szaladt neki, fellökte; de egyébként nem bántalmazta. Tudják végül azt is, hogy Lukácsné nem a Gálnétól szenvedett sérülésben, hanem azért volt beteg, mert az ura megverte s még a jobb oldalbordáját is betörte.

A perujtásnak hely adatván, tegnap tartotta meg az újabb végtárgyalást az ügy-

ben a kir. törvényszék. Az itélőbíróság Koszér János elnöke alatt Farkas Sándor és Bajnovits Ármán szavazóbírákból alakult meg; a vádhatóságot Nagy Géza dr. kir. alügyész képviselte. A védelmet Stern Károly, panaszost ifj. Némethy József ügyvédek képviselték. Jelen volt Jellasics István dr. törvényszéki orvos is; a jegyzőkönyvet Krudy István aljegyző vezette.

A végtárgyalás a törvényszék idejét egész nap igénybe vette s csak lapunk zárta után ért véget. Természetesen a sok asszonytanu kihallgatása rengetegül hosszadalmas s a közjük keveredett egy két férfiember pedig derűtséget keltő volt. Például az egyik arra a kérdésre, hogy nincs e ellenségeskedésben vádlottakkal, vagy panaszossal, így felelt:

— Szomszédok vagyunk, kérem a tekintetes törvényszéket.

Ez a lakonikus válasz persze azt jelenté, hogy nem valami nagy barátságban élnek. És kifogásolták is a vádlottak panaszos összes tanuit; de ez sem hagyta magát s elmondta a vádlottak tanuiról minden ellenvetését, még azt is, hogy melyiknek mit ígértek azok, ha a javukra vall. Ekkép a bíróság türelmét ugyancsak próbára tette a végtárgyalás s mikor már összesen 15 tanut kihallgattak, még három meg nem idézett tanut jelentett be a panaszos, kiknek kihallgatását azonban a törvényszék mellőzte s a vád és védbeszéd meghallgatása után meg-

mindkét kezével megragadta karomat, mintha vissza akarta volna tartani és így kiáltott reám:

— Gyáva! egy holttest ellen kegyetlenkedel!

Erre a szóra, mintha már hallottam volna valahol, megrezentem; a nőre emeltem szemeimet, mire az nagyot sikoltott és eszméletlenül rogyott karjaimba. A fátyol leesett arcáról: Cecilia volt.

Mi voltam akkor önmagam előtt? Milyennek tűnt fel előttem az élet? Cecilia; Cecilia ezen a helyen a csoport között! Képzelték, hogy milyen gondolatok cikáztak keresztül agyamon ebben a pillanatban. Bosszsum ki volt elégitve! dühöm felohadt és egyszerre tűnt föl előttem a véres jelenet borzasztósága és az isteni nő aggodalma.

Mikor arra a helyre mentem, csak Valerián megölelésével foglalkoztam; nem is álmodtam, hogy Cecilia is ott lehet. De már minden késő volt... Hogyan mentsem meg Ceciliát? Ettől az ismeretlen félelemtől gyötörtetve, mintegy magamon kívül, reszketve álltam ott a szeretett nő keblére hajolva, nem gondolva sem a remegő nők nyögéseivel, sem a haldoklók hörgéseivel, sem tarsaim ujjongásaival.

Legelőször is az jutott eszembe, hogy segítségül hívjak valakit. Fölemeltem fejemet, de a szemeim előtt elterülő látvány megfagyasztá a vért ereimben. Egy szegény nő hiába igyekezett kibontakozni egy katona öleléseiből; állat a nő keblére szorítá, mialatt kezeivel átkarolva tartá és erőszakosan a földre fektette. Hasonló jeleneteket gyakran láttam könnyelmű eszemmel katonáskodásom alatt Germánia minden városában, melyeket tüzzel-vassal pusztítottunk el a győző vad joganál

fogva. De itt a föld alatt rémitőbb tekintete volt e látványnak. Cecilia, nem a Valerián neje, hanem az isteni leányka, kit én úgy szerettem, ki akkor oly fellobbanásra birta szívemben a régi lángot, itt volt az emberi vadállatok között, magánkívül, szőke fejét karjaimra támasztva, minden védelem nélkül, csak férjének gyilkosa, e zabolátlan csoport kapitánya védelmezte, ki Almacus véres parancsát oly vakon hajtottá végre.

Mig oly gondolatok forogtak fejemben Trebacius hozzám lépett.

— Nos? — mondá vad nevetés-el. — Megtettük kötelességünket. Szép csapást mértél erre a Valeriánra.

— Trebacius, — mondám kétségbeesett hangon, segíts, hogy ezt a nőt biztonságba helyezhessem.

— Biztonságba helyezni?! Ó, ne hallgass rá annyit. Ezek a keresztény nők mind egyformák, sirnak, kétségbeesnek, karmolnak; csakhogy könyeik és karmaik nem hagynak helyet, mint a miénk. Jobb lesz, ha kivered fejedből, hogysem még megoltalmazni akarád. Elégedjél meg velem, hogy ajultan nyugszik karjaidban.

— Trebacius! — kiáltám, érezve, hogy hajam minden szála az ég felé állt az iszonyattól, — merészelnéd?

— Mit? — folytató Trebacius tréfás pillantással. — Hát anyámasszony lett belőled? Herkulesre, ez az asszony olyan szép, mint maga Venusz. Ha te nem mered, annál jobb, majd nekem marad. Még nem tettem fogadást, hogy a Veszta szüzek közé lépek.

hosta az ítéletet, mely az alapperben hozott királyi kuriai ítéletet hatályban tartotta, vagyis vádlottaknak 3—3 havi fogházbüntetését meghagyta, mert azok büntelensége az új végtárgyaisáson sem bizonyult be, dacára az újabb tanúk kihallgatásának.

Az ítélet ellen vádlottak, valamint védőügyvédük is felebbezett, a kir. ügyész pedig tudomásul vette. Ez volt vége a siklósi amazonok harcának: sok hűhó semmiért.

Közgazdaság.

□ Az új gabona. Noha az idén kissé elkéstek gazdáink az aratással, mindazonáltal néhány hét múlva már mindenütt be lesz hordva az idei termés, mert a jelenlegi kedvező időjárás folytán igen serényen folyik a munka. Némely helyen már a cséplést is elvégezték gazdáink, de új buza mégis igen kis mennyiségben kerül a piacra. Ennek oka az, hogy az alacsony árak mindenkit tartózkodásra késztetnek. Tavaly ilyenkor külföldről is nyilvánult némi érdeklődés, az idén azonban a mintákat nem követte próbarendelés, miután nincsenek megelégedve az idei buzánk minőségével. A leggyakoribb kifogások, hogy sok a szorult szem és nem eléggé acélos a buza, de ezen állítások korántsem tekinthetők indokoltaknak, már hiszen néhány próbából és pláne közvetlenül a cséplés alól kikerült gabonáról bajos határozott véleményt alkotni. Az különben csaknem évről-évre ismétlődik, hogy a legelső új gabona-tételekben sok gáncsolni valót találnak a tőzsdén, mert tényleg egy ideig sohasem dolgozhatják fel malmaink a friss buzát, a nélkül, hogy ó-gabonával kevernék. A különbség a tavalyi és az idei buza között 20 kr., mely rendellenesen alacsony különbség eléggé mutatja, hogy az idei gabona minőség tekintetében sem fog mögötte maradni a tavalyinak. Rozsban már nagyobb szabású az üzlet. Főleg rendes fogyasztóink, a cseh és morva gyárosok vásárolják erősen az új rozst, úgy paritásában, mint állomásokon. de e cikknél is meglátszik az utóbbi napokban az általánosan kedvezőtlen hangulat hatása. Árpában ezideig főleg a silányabb fajták kerültek forgalomba, de úgy látszik, hogy az idén sem leszünk hiányában az elsőrendű exportképes fajtáknak. E tekintetben azonban ma még véleményt adni nem lehet, mert az árpa termés még legnagyobb részben lábon van, már pedig árpánál az utolsó pillanatig felette mérvadó az időjárás.

□ Szőlőgazdák boritaladó kedvezménye. A pénzügyminiszterium konkrét eset alkalmából elrendelte, hogy mindazok a szőlőgazdák, kik az átnézetből kimetszett szelvénynyel igazolni tudják azt, hogy az 1892. XV. t. c. előírt feltételek értelmében a kedvezményes adózásra való igényeiket kellő időben és módon bejelentették, adózás esetén csakis 1 frt 35 krt tartoznak hektóliterenként fizetni, mert az átnézetnek a község által történt késedelmes bemutatása a szőlőgazdáknak kedvezményes boritaladó fizetésére irányuló igényét meg nem szünteti. Ez az újabb határozat másolatban mihez tartás végett a bérlőkkel is közöltetett, kiknek egy-

idejűleg meghagyatott, hogy az esetleg be-szedett fölős összegeket a feleknek azonnal fizessék vissza.

□ **Gazdatiszti kongresszus.** A magyar gazdatisztek és erdőtisztek országos egyesülete által rendezendő II-ik magyar gazdatiszti kongresszus érdekében f. hó 23-án tartott ülést az előkészítő-bizottság. Az ülés főtárgyát a kongresszus határidejének végleges megállapítása képezte. A bizottság határozatilag kimondta, hogy a kongresszus f. évi szept. hó 24-én d. u. fél 3 órakor a kiállítási ünnepek csarnokában tartassék meg. Egyidejűleg felhívja a t. birtokos, bérlő urakat, egyesületünk tagjait, valamint mindazokat, kiket ez ügy fontosságánál fogva kell hogy érdekeljen, hogy a kongresszuson részt venni sziveskedjenek, s ezt a II-ik magyar gazdatiszti kongresszust rendező bizottságnak, Budapest, IX. Lónyay-utca 7. sz., legkésőbb szept. hó 10-ig bejelentse. A kongresszus napirendjét két tárgy képezi, u. m.: 1. a gazdatiszti kvalifikáció megállapítása, 2. a szolgálatadók és gazdasági alkalmazottak közötti jogviszony törvény útján való szabályozása. A kongresszusi részvételi díj 2 korona. Az egyesület tagjai, valamint az érdeklődők részére a felhívások, melyben az iroda útján elérhető uti és kiállítási kedvezmények is felsorolhatnák, — néhány nap múlva küldetnek szét.

TÁVIRATOK.

— **Elégtételünk.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Csorba rendőrfelügyelő ellen, a ki a minapi rendőri brutalitásoknak értelmi szerzője volt, a fegyelmi eljárást megindították. Azokat a Mihászna Andrásokat, a kik az ujságírókat tetteg bántalmazták, végleg el fogják bocsátani a szolgálatból.

— **Ivánka Imre végső akarat.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ivánka Imre utolsó kívánsága az volt, hogy fekete magyar diszbe öltöztesék és a Johannita-rend palástjával betakarva fektessék a ravatalra. Koporsója fölé pedig 48-iki honvédezedesi csákóját, kardját és tábori övét tegyék.

— **Affendákisz ítélete.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Affendákisz Periklesz, nemzetközi betörő előtt ma délelőtt hirdette ki Czárán István kir. táblai bíró a kuria jogerős ítéletét, mely szerint három és féle évi fegyházra ítéltetett. Affendákisz mélyen meghajtva magát, mondá: Felebbezek! — Nem lehet; — felelte a bíró, mert ez már a kuria ítélete. — Akkor legalább azt engedjék meg — ugymond Affendákisz — hogy ellátásomról saját költségemen magam gondoskodom. — A törvény értelmében, erre csakis azok tarthatnak igényt a kik fogházra vannak ítélve és jó magaviseletükkel erre érdemesekké váltak. — De az istenért, én ezen a rabkenyéren elpusztulok, torkig vagyok vele. — Ha beteg lesz, majd kórházba küldik. Különben 1899. márczius 27-én letelik büntetése és Magyarországból megszabadul. Ezután Affendákisz visszavitték börtönébe.

NYILT-TÉR +)

Természetes szénasavú érványvíz a mohai

ÁGNES

forrás. Legjobb asztali és Edítőtál. Kifőné analízistól tesz az emésztési zavaraknál.

Járvány idején présorvátív gyógyszernek bizonyult.

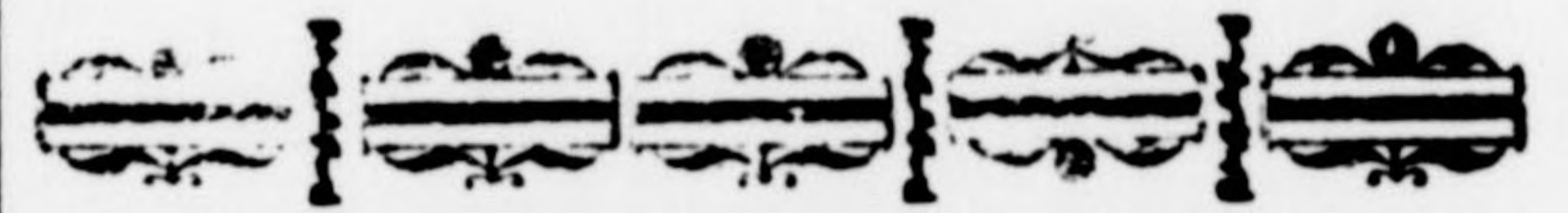
Szét-küldés. **Édeskuty L.** Budapest.

← Kapható mindenütt. →

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelőséget a szerk

Lapfőmunkatárs: SAUTTER GUSZTÁV
Főmunkatárs: PLEININGER FERENC
TALÁRSZÉK: TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Egyedüli legjobb mosóeszköz a jelenkorban az ujonnan föltalált cs. és kir. kizárólagosan szabadalmazott

Mosó gép

finomra csiszolt karrarai márványból, Hlavacsek szabadalma, minden eddig létező hasonnemű készítményt felülmulva, mely a márvány keménysége és szilárdsága következtében elpusztíthatatlan, folyton sima és tiszta marad, a miért is kifogástalanul, gyorsan és hófehéren lehet rajta mosni, megkíméli a ruhát, megtakarítja a szappant és az időt így aztán minden létező mosógépet felülmul. E mellett a szab. márvány mosógépek szerföltött jutányosak. Az árak a következők:

I. nagyság	25 × 30 cm	2 frt 50 kr.
II. " "	30 × 35 " "	3 frt 50 kr.
III. " "	35 × 40 " "	4 frt 50 kr.

Kaphatók a pénz előleges beküldése, vagy utánvétel mellett egyenesen és egyedül a feltalálónál

A cs. és kir. kizár. szabad.

Hlavacsek-féle vállalatnál

Strakonitz-ban (Csehország.)

Ismételadó kereskedők megfelelő százalékban részesülnek.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segítségével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

nagy választékban kaphatók fogalmi, szines és fehér író papirok, különböző súlyban és minőségben; itató papirok, levélpapirok dobozokban, írotollak, tollnyelek, különböző színű tinták, gummi arabicumok, fehérneműt jelző tinták, kaucsuk bélyegző tinták, pecsétviaszok stb. stb. eféle cikkek, olcsó áron.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.